Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a treia)

11 iulie 2013 *

„Interpretarea unei hotărâri — Inadmisibilitate”

În cauza C-496/09 INT,

având ca obiect o cerere de interpretare a Hotărârii din 17 noiembrie 2011, Comisia/Italia (C-496/09), introdusă la 14 februarie 2013, în temeiul articolului 43 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 158 din Regulamentul de procedură al Curții,

Republica Italiană,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, vicepreședinte al Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii T. von Danwitz, E. Juhász, G. Arestis și D. Šváby (raportor), judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

după ascultarea avocatului general,

dă prezenta

Ordonanță

1 Prin cererea introductivă depusă la grefa Curții la 14 februarie 2013, Republica Italiană a formulat o cerere de interpretare a punctelor 52, 55 și 68 din cadrul motivării, precum și a punctului 2 din dispozitivul Hotărârii din 17 noiembrie 2011, Comisia/Italia (C-496/09, Rep., p. I-11483, denumită în continuare „hotărârea a cărei interpretare se solicită”).

* Limba de procedură: italiana.

2 Republica Italiană solicită Curții să interpreteze:

— termenii „cuantumuri nerecuperate încă la data pronunțării prezentei hotărâri”, care figurează la punctele 52, 55 și 68 din cadrul motivării și la punctul 2 din dispozitivul acestei hotărâri, în sensul că vizează cuantumurile nerecuperate încă la data la care s-a încheiat, în cursul procedurii, etapa administrării elementelor de probă, și anume la momentul cristalizării situației de fapt procedurale pe baza căreia Curtea a soluționat litigiul, și

— termenii „a cărui recuperare nu a fost încă efectuată sau nu a fost probată la sfârșitul perioadei în cauză”, utilizați la punctele 52, 55 și 68 din cadrul motivării și la punctul 2 din dispozitivul aceleiași hotărâri, în sensul că impun Comisiei Europene să țină seama, în scopul evaluării semestriale a progreselor realizate de Republica Italiană în legătură cu recuperarea ajutoarelor în cauză, nu doar de documentele referitoare la acest semestru aduse la cunoștința Comisiei anterior expirării semestrului menționat, ci de orice document referitor la semestrul de referință.

Hotărârea a cărei interpretare se solicită

3 Prin hotărârea a cărei interpretare se solicită, Curtea a declarat și a hotărât:

„1) Prin neadoptarea, la data expirării termenului stabilit în avizul motivat emis la 1 februarie 2008 de Comisia Comunităților Europene în temeiul articolului 228 CE, a tuturor măsurilor pe care le impune executarea Hotărârii din 1 aprilie 2004, Comisia/Italia (C-99/02[, Rec., p. I-3353]), referitoare la recuperarea de la beneficiari a ajutoarelor care, conform Deciziei 2000/128/CE a Comisiei din 11 mai 1999 privind schema de ajutoare pusă în aplicare de Italia pentru măsuri în favoarea încadrării în muncă [(JO 2000, L 42, p. 1)], au fost declarate ilegale și incompatibile cu piața comună, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei decizii și al articolului 228 alineatul (1) CE.

2) Obligă Republica Italiană la plata către Comisia Europeană, în contul «Resurse proprii ale Uniunii Europene», a unei penalități cu titlu cominatoriu într-un cuantum care corespunde înmulțirii cuantumului de bază de 30 de milioane de euro cu procentul din ajutoarele ilegale incompatibile a cărui recuperare nu a fost încă efectuată sau care nu a fost probată la sfârșitul perioadei în cauză, calculat în raport cu cuantumurile totale nerecuperate încă la data pronunțării prezentei hotărâri, pe semestru de întârziere în aplicarea măsurilor necesare pentru a se conforma Hotărârii din 1 aprilie 2004, Comisia/Italia (C-99/02), începând de la data pronunțării prezentei hotărâri și până la data executării hotărârii respective din 1 aprilie 2004.

3) Obligă Republica Italiană la plata către Comisia Europeană, în contul «Resurse proprii ale Uniunii Europene», a unei sume forfetare de 30 de milioane de euro.

[…]”

Observațiile părților

4 În primul rând, Republica Italiană susține că interpretarea expresiei „la data pronunțării hotărârii” în sensul că privește situația de la 17 noiembrie 2011, data pronunțării hotărârii a cărei interpretare se solicită, iar nu situația care prevalează la data închiderii etapei de cercetare judecătorească a procedurii, o expune unor consecințe nerezonabile întrucât agravează penalitatea cu titlu cominatoriu impusă în sarcina sa. Această interpretare ar fi de asemenea contrară logicii mecanismului penalității cu titlu cominatoriu prevăzut la articolul 228 alineatul (2) CE, întrucât ar subordona cuantumul penalității cu titlu cominatoriu unui fapt care se sustrage controlului acestui stat membru și ar deconecta-o de situația luată în considerare de Curte pentru a stabili cuantumul său.

5 În al doilea rând, Republica Italiană susține că a interpreta termenii „a cărui recuperare nu a fost încă efectuată sau nu a fost probată la sfârșitul perioadei în cauză” în sensul că exclud posibilitatea ca elemente de probă transmise de acest stat membru ulterior expirării semestrului în cauză să fie luate în considerare de Comisie în vederea stabilirii penalității cu titlu cominatoriu aferente acestui semestru nu este doar inutilă pentru a asigura executarea Hotărârii Comisia/Italia, citată anterior, dar se dovedește a fi în egală măsură contrară principiului cooperării loiale, astfel cum reiese acesta în prezent din articolul 4 alineatul (3) TUE.

6 Comisia consideră, la rândul său, că cererea de interpretare formulată de Republica Italiană este inadmisibilă, întrucât nu există dificultăți privind înțelegerea sensului și a domeniului de aplicare al hotărârii a cărei interpretare se solicită și întrucât respectiva cerere urmărește în esență să repună în discuție conținutul clar al acestei hotărâri, precum și să modifice în favoarea sa domeniul de aplicare al acesteia.

Cu privire la cerere

7 Articolul 158 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții prevede că, în conformitate cu articolul 43 din Statutul Curții de Justiție Uniunii Europene, în caz de dificultate privind înțelegerea sensului sau a domeniului de aplicare al unei hotărâri sau al unei ordonanțe, sarcina de a o interpreta revine Curții, la cererea unei părți sau a unei instituții a Uniunii care demonstrează un interes în acest sens.

8 Trebuie subliniat că, potrivit jurisprudenței Curții, pentru fi admisibilă, o cerere de interpretare trebuie să vizeze dispozitivul hotărârii în cauză coroborat cu punctele esențiale din cadrul motivării acesteia și trebuie să urmărească eliminarea unei obscurități sau a unei ambiguități care afectează eventual sensul și domeniul de aplicare ale hotărârii înseși, în măsura în care Curtea trebuia să soluționeze spața concretă cu care a fost sesizată. O cerere de interpretare nu este, așadar, admisibilă în cazul în care vizează aspecte care nu au fost soluționate prin hotărârea în cauză (Ordonanța președintelui Curții din 20 aprilie 2010, Pellegrini/Comisia, C-114/08 P(R)-INT, punctul 6, precum și jurisprudența citată).

9 În ceea ce privește primul capăt de cerere, trebuie să se constate că dispozitivul hotărârii a cărei interpretare se solicită, în conformitate cu motivarea reținută la punctele 52, 55 și 68 din aceasta, vizează în mod expres data pronunțării hotărârii menționate ca dată de referință pentru stabilirea cuantumului total al ajutoarelor încă nerecuperate care este destinat să servească drept bază de calcul pentru penalitatea cu titlu cominatoriu degresivă la a cărei plată a fost obligat acest stat membru.

10 În mod similar, în ceea ce privește al doilea capăt de cerere, este cert că o lectură strict literală a dispozitivului hotărârii a cărei interpretare se solicită este de natură să justifice luarea în considerare de către Comisie, în scopul calculării procentului din ajutoare care trebuie considerate ca fiind nerecuperate la sfârșitul unui anumit semestru, doar a mijloacelor de probă scrise care îi parvin înainte de expirarea perioadei în cauză.

11 În această privință, este suficient să se constate că cererea formulată de Republica Italiană urmărește, prin cele două capete de cerere, să repună în discuție consecințele unei astfel de lecturi strict literale a dispozitivului hotărârii a cărei interpretare se solicită. Or, o asemenea repunere în discuție nu poate fi conciliată nici cu articolul 43 din Statutul Curții și cu articolul 158 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, nici cu autoritatea de lucru judecat aferentă hotărârilor Curții.

12 Întrucât nu se întemeiază pe nicio dificultate privind înțelegerea sensului și a domeniului de aplicare ale hotărârii a cărei interpretare se solicită, cererea menționată trebuie să fie, așadar, respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

13 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) dispune:

1) Respinge cererea de interpretare.

2) Obligă Republica Italiană la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături